

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **V. S. P.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Kaplanem, advokátem, se sídlem Karla Čapka 173, Horšovský Týn, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2007, č. j. OAM - 1 - 295/VL - 10 - 05 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2008, č. j. 61 Az 38/2007 - 31,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2007, č. j. OAM - 1 - 295/VL - 10 - 05 - 2007, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že nebyly shledány důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany dle téhož zákona. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žalovanému nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel, že již v žalobě poukazoval na porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dále zdůraznil, že jedním z důvodů, proč opustil Vietnam jsou sice důvody ekonomické, hlavní je však v žádosti o mezinárodní ochranu zájem o sloučení rodiny – tj. společné soužití s manželkou a dětmi, které žijí od r. 1997 v ČR. Stěžovatel zde má i dceru, která je občankou ČR. Stěžovatel se proto domnívá, že jsou zde důvody hodné zřetele a měl mu být udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Pro úplnost je třeba konstatovat, že v daném případě byly důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany ekonomické problémy ve vlasti a snaha o legalizaci jeho pobytu v ČR.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií musí Nejvyšší správní soud ve vztahu k neurčitě postavené kasační námitce, kterou je s odkazem na žalobu znovu zopakováno porušení některých ustanovení správního řádu, nejprve konstatovat, že tyto odkazy jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení konkrétních důvodů kasační stížnosti v tomto bodě kasační stížnosti a uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit. Takové nekonkrétní námitky jsou potom vyloučeny z přezkumu. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2Azs 92/2005 - 58, podle kterého je stěžovatel povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán, popř. soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ožřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami a s konkrétní vazbou na relevantní části spisového materiálu. To se týká zejména námitek, že správní orgán v řízení nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci,

či že neuvedl, které skutečnosti byly podkladem jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při svém rozhodování, a rozhodnutí je tak nepřesvědčivé. V daném případě není vůbec zřejmé, která konkrétní skutková zjištění jsou nesprávná, či absentují, které důkazy či podklady nebyly uvedeny jako podklady pro rozhodnutí, nebo je správní orgán měl opatřit, ani není zřejmé, jaké údajné nepodložené závěry či chybné logické úsudky správního orgánu má stěžovatel na mysli. Jak vyplývá i z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, takové námitky nelze věcně přezkoumat. Podobnou situaci, jako je daný případ, se tedy Nejvyšší správní soud zabýval dostatečně již ve své předchozí judikatuře.

Ostatní kasační námitky se v daném případě zaměřují na zpochybnění posouzení právní otázky soudem, když stěžovatel zájem o sloučení rodiny vyhodnocuje jako důvod hodný zvláštního zřetele a měl mu být dle jeho názoru udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Jak vyplynulo ze správního spisu, správní orgán i soud v řízení kromě jiného zkoumaly i skutečnost, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěly k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je zcela na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K této otázce se již judikatura jasně vyjádřila a ustálila na následujícím závěru (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48): „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“ Dále bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, konstatováno: „Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“ Aby bylo zřejmé, že správní orgán, ani soud nevybočili z obvyklého posouzení kritérií humanitárního azylu, je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 6/2003 (manželství uzavřené s občanem ČR) nebo sp. zn. 3 Azs 396/2005 (2 nezletilé děti na území ČR), které dospívají v otázce posouzení nenaplnění podmínek humanitárního azylu za blízkých (z hlediska sloučení rodiny s občanem ČR spíše ještě vážnějších) okolností ke stejným závěrům. Správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatele, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, nevybočil z mezí správního uvážení. Správní orgán současně poukázal na skutečnost, že stěžovatel měl efektivněji využít zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR s tím, že snaha o legalizaci pobytu na území ČR v důsledku pobytu dalších rodinných příslušníků a existence dcery - státní příslušnice ČR spadá do kompetence tohoto zákona.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných

rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu